

Sametin sirpaleet Olet siinä. Yön peittämä, kuin lasiveistos samettikankaan alla. Sormeni tapaavat omasi. Osaanko olla sun? Olen kuin teräs vasten samettia. Miksi olla muutakaan? Teräs ei taivu. Ei säry. Ei haavoitu. Ei tunne. Ei tunne... Haluan tuntea. Katson suhun. Näen itseni silmistäsi. Tätäkö olen? Henkäiset. Tunnen sen lämmön ihollani. Teräs ihollani alkaa sulaa. Haluanko tätä? Sormesi hipaisevat kasvojani, piirtävät otsaani. Missä sormesi kulkee, siellä teräs muuttuu kuumaksi, sulaa pois, jättäen vain aran tunteen, kun ihoni muistaa miltä lämpö tuntuu. Miltä sametin pehmeys tuntuu. Hymyilen. Arasti, koska en muista enää, miltä rakastava hymy näyttää. Tunnen piirtämäsi kuviot ihollani. Samettia ja onnea, mitä muutakaan. Miten voisinkaan haluta muuta? Haluan sanoa jotain, mutta en tiedä, mitä. Jotain pirstoutuu. En tiedä mitä, ennen kuin huomaan sun huulet omillani. Terästä ei ole. On vain minä. On vain sinä. Sanat, joita en osannut sanoa, pakenevat nyt huuliltani. En voi niitä estää. En edes halua. Jokaisen sanan palkitsee suudelma, jokaisen katseen kosketus. Tästä en enää halua luopua. Saanko toivoa? Kunpa yön tumma sametti peittäisi meidät aina. Aamu sarastaa. Valo on karkottanut sametin. On vain lasinsiruja lattialla. Kävelen niiden yli, olenhan terästä. Tunnen kuitenkin piston. Vuodan verta. Vuodan kyyneliä. En ole enää terästä. Yön tumma sametti on poissa. Minulla on vain kasa sirpaleita. Tämä on mun eka koskaan julkisesti jakama kirjoitus. Mä oon aina ollut pöytälaatikkokirjoittaja, joka kirjottaa lähinnä tällaisia proosarunoja ja pidempiä novelleja lähinnä silloin, kun mä haluan saada jonkin tunteen ylös paperille. Mutta joo, tää oli vaan tällainen tervehdys muille. Jätä mielipiteesi jos haluat.